

— Хе, нищо, не искамъ пари, — казалъ дяволътъ. — Ти си добъръ човѣкъ, затова ще дойда съ тебе у васъ, все ще намѣря тамъ нѣкоя дъсчица и тенекенце и ще направя на твоя синъ истинска сабя.

Зарадвалъ се бащата и завелъ дявола вкъщи. Момченцето пѣшкало въ огънь. Надъ главата му блестѣла иконата на Божията майка. Тя била сега съ златна корона на главата. Очитѣ ѝ били два бисера. Тя пазѣла отгоре болното момче, като държала на ржка своя мѣлъкъ синъ Христосъ.

— Ето откъде ще вземемъ златно тенеке да облепя сабята на твоя синъ! — казалъ дяволътъ, като посочилъ златната икона на Божията майка. — А дръжката ще окрасимъ съ очитѣ ѝ.

— Съ очитѣ ни Дева Мария! — извикалъ селянинътъ.

— Хе, че радостъта на твоя синъ не ти ли струва повече отъ тая стара, глушава икона?! — изсѣлъ се дяволътъ. — Съгласи се, селянино, безъ твое съгласие азъ не мога да се доближа до иконата.

Детето охкало и стенѣло. Около него въ стаята царувала сива бедность и студенина. Нищо не можело да зарадва детския погледъ. По-

мислилъ бащата, че нѣма да е лошо да подаде на болното си дете, което кой знай дали ще оживѣе, една блѣскава сабичка. И решилъ да зарадва последнитѣ му земни погледи. Навелъ си главата и махналъ съ ржка на майстора — да прави каквото знае.

Скочилъ дяволътъ върху детското креватче, отрѣзалъ съ ножа си широка дъска отъ кедровия грѣбъ на иконата и бърже я превърналъ въ острие на сабя. После той откъртилъ закованата надъ главата на Божията майка златна корона и сръчно я свилъ за дръжка около сабята. Извадилъ бисернитѣ ѝ очи и ги заболъ въ блѣскавата дръжка.

Иконата потъмнѣла. Станало тъмно въ стаята. Детето стенѣло ужасено. Бащата се вкаменилъ. Само малката дървена сабя блестѣла страшно въ тъмнината съ златната си дръжка, украсена съ бисернитѣ очи на Дева Мария.

— Направихъ ти най-хубавата сабя! — страшно извикалъ въ мрака дяволътъ къмъ детето. — Вземи я!

И той замахналъ да я забие въ сърдцето на болното дете, което изкрещѣло ужасно.

Но въ това време една ржка извисоко стиснала ржката